

[Connie Hedegaard]

Men jeg synes nok, at forslagsstillernes fremstilling af pigernes forhold i dag er mere dystre og generaliserende, end berettiget er. Mange af de elever og uddannelsessøgende, vi her taler om, er jo, fru Elisabeth Bruun Olesen, børn af kvindebevægelsen, døtre af 60ernes og 70ernes kvinder, hvilket på godt og ondt har sat sit præg på dem, deres bevidsthed og dermed også på ligestillingsproblematikken, som den tager sig ud i 80erne og i fremtiden.

Jeg synes, at man i forslagsstillernes bemærkninger fornemmer en tendens til at fastfryse pigerne mere i de traditionelle mønstre, end de egentlig er i dag. Drengerollen defineres som initiativtagen, spørgelyst, eksperimenteren, diskussionslyst osv., hvor pigerne konsekvent omtales som undertrykte, selvundertrykte, nogle, der skal lære af drengenes gode sider, osv.

Ja, eller også er det omvendt. Måske pigerne skal være sig selv og deres egenskaber defineres positivt og værdsættes og accepteres på lige fod med drengenes. Opgaven må være at give pigerne selvverd. Først og fremmest gennem opdragelsen og dernæst i uddannelsessystemet. Vi skal ikke gøre pigerne til særtilfælde, men jeg tror da gerne, at forslagsstillernes ønske er reelt nok. Vi synes bare, at analysen er noget firkantet. Et godt eksempel, synes jeg, er troen på, at bare vi får 50 pct. kvinder repræsenteret diverse steder, kommer problemet nærmere sin løsning. Det er ikke en tro, vi ubetinget deler.

Jeg skal ikke gøre mere ud af dette forslag. Det Konservative Folkeparti og CD afviser forslaget.

Hanne Severinsen (V):

Også i Venstre er vi meget optaget af spørgsmålet om, hvordan vi sikrer ligestilling i undervisningssystemet, og vi har da også været opmærksomme på, at der nok foregår nogle forskelsbehandlinger, som i virkeligheden har været ubevidste, og derfor synes jeg, det er vældig godt, at man nu også fra forskerside har prøvet at afdække nogle af de barrierer, som har været usynlige tidligere.

Noget af det, som helt klart har præget uddannelse, er, at pædagogikken måske nok har været indrettet i nogle fag mere på drengenes præmisser; det gælder f.eks. fysik og informationsteknologi. Vi kan se, at der er en

helt klar forskel på drenges og pigers valg her, og det behøver altså bare ikke at være pigernes skyld; det kan også skyldes, at man har indrettet undervisningen på en sådan måde, at det ikke tiltalte pigerne. Man har i informationsteknologien måske lagt lidt for meget vægt på, at det var noget, man kunne sidde og spille med, og måske ikke så meget noget, man kunne sidde og bruge til noget nyttigt, som jo mange piger synes er meget mere interessant.

Omvendt virker det også, som om der har været fag, der mere tiltrak piger, og hvor man måske også skulle se på pædagogikken og se lidt på, hvordan man her også kunne tiltrække drengene, for det skal jo gå begge veje.

Igen må det siges, at det er noget, som er i god gang, og derfor synes jeg heller ikke, der er nogen grund til at fremsætte dette forslag. Midt i en fase, hvor mange af disse ting faktisk foregår, kommer man pludselig med et sådant firkantet forslag. Det kan jeg ikke se der er nogen særlig grund til, specielt fordi vi jo faktisk her i begyndelsen af januar havde en lang debat i Folketinget om regeringens handlingsplan, hvor alle ministerier havde gennemgået deres ressortområde for at prøve at finde ud af, hvad de ville gøre, og lave en samlet strategi. Deraf fremgik det jo klart, at Undervisningsministeriet var et af de ministerier, der, både hvad angår initiativer, og hvad angår midler, man har afsat til at realisere initiativerne, var førende. Det har vi også brug for, for der er meget at gøre, men hvis man tror, at det, man skal, bare er klarert ved, at man laver nogle udvalg med 50 pct. kvinder og så i øvrigt ansætter nogle ligestillingskonsulenter, tror jeg, man ser meget fejl. Det er netop så udmærket, som man har gjort i Undervisningsministeriet, nemlig at man har integreret det som en del af hele ministeriets strategi, og så har man også vagthunde omkring. Men de behøver jo ikke være ansat til kun at være vagthunde. Det kunne også være, at de, netop fordi de fungerer i systemet, er langt mere egnede til virkelig at gøre noget for at fremme ligestillingen i vores undervisningssystem.

Det sidste – og det er vi jo enige om – er, at vi skal have fremmet ligestilling. Der er mange barrierer, men jeg kan egentlig også tilslutte mig det, fru Connie Hedegaard sagde lige før, nemlig at vi faktisk er på vej, og